

Minister Sprawiedliwości

Warszawa, dnia 23 lipca 2015 r.

DL-I-070-8/15/14

dot. sygn. akt P 80/15

150 723 - 0004 Z

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCLARIA	
wpl. dnia	24. 07. 2015
L.dz.	L.zał. ....

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku z pismami Prezesa Trybunału Konstytucyjnego:

- 1) z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt P 80/15, do którego załączono postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt , zawierające m.in. w pkt 1 sentencji pytanie prawne w sprawie zbadania, czy § 1 ust. 1 *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej* (Dz. U. z 2013 r., poz. 1476) w zw. z § 7 ust. 1 pkt 1 *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu* (Dz. U. z 2013 r., poz. 461) jest zgodny z art. 92 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) z dnia 18 maja 2015 r., sygn. akt P 80/15, do którego załączono postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt ,

- zawierające m.in. w pkt 2–4 sentencji pytania prawne w sprawie zbadania, czy § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 oraz § 11 ust. 1 pkt 2 *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu* (Dz. U. z 2013 r. poz. 461) są zgodne z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) z dnia 1 czerwca 2015 r., sygn. akt P 80/15, do którego załączono postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 6 maja 2015 r., sygn. akt _____, zawierające m.in. w pkt 2–4 sentencji pytania prawne w sprawie zbadania, czy § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 oraz § 6 pkt 7 *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu* (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) są zgodne z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) z dnia 1 czerwca 2015 r., sygn. akt P 80/15, do którego załączono postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt _____, zawierające m.in. w pkt 2–4 sentencji pytania prawne w sprawie zbadania, czy § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 5 *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu* (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) są zgodne z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) z dnia 26 czerwca 2015 r., sygn. akt P 80/15, do którego załączono postanowienie Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt _____, zawierające m.in. w pkt 2–4 sentencji pytania prawne w sprawie zbadania, czy § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 oraz § 6 pkt 6 *rozporządzenia Ministra*

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) są zgodne z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 27 pkt 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.),
w zakresie zakwestionowanych w ww. pkt 1–5 rozporządzeń wydanych przez Ministra Sprawiedliwości, przedstawiam następujące stanowisko:

wnoszę o umorzenie postępowania.

UZASADNIENIE

I. Sąd Okręgowy Warszawa–Praga w Warszawie II Wydział Cywilny wskazanymi wyżej postanowieniami przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawne dotyczące m.in. zgodności określonych przepisów rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Ww. pytania prawne nie zawierają uzasadnienia postawionych zarzutów, ani powołania dowodów na ich poparcie.

Z treści pytania Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt _____, wynika, iż zadane ono zostało w sprawie z powództwa o rozwód. W sprawie tej nie został rozpoznany wniosek kuratora o przyznanie mu wynagrodzenia.

W przedmiotowym pytaniu Sąd pytający nie wskazał jednak, jak odpowiedź Trybunału miałaby wpłynąć na rozstrzygnięcie wniosku kuratora o przyznanie mu wynagrodzenia.

Z treści pytania Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt _____, wynika, iż zadane ono zostało w sprawie z powództwa o ochronę dóbr osobistych, w której

rozpatrzenia wymaga wniosek powodów o uzupełnienie wyroku.

W przedmiotowym pytaniu Sąd pytający nie wskazał jednak, jak odpowiedź Trybunału miałyby wpłynąć na rozstrzygnięcie wniosku powodów o uzupełnienie wyroku.

Z treści pytania Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 6 maja 2015 r., sygn. akt _____, wynika, iż zadane ono zostało w sprawie, w której rozpatrzenia wymaga wniosek powodów o uzupełnienie wyroku.

W przedmiotowym pytaniu Sąd pytający nie wskazał jednak, jak odpowiedź Trybunału miałyby wpłynąć na rozstrzygnięcie wniosku powodów o uzupełnienie wyroku.

Z treści pytania Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt _____, wynika, iż zadane ono zostało w sprawie z powództwa o uchylenie uchwały i ustalenie nieistnienia uchwały wspólnoty mieszkaniowej, w której rozpatrzenia wymaga wniosek pozwanej o uzupełnienie wyroku.

W przedmiotowym pytaniu Sąd pytający nie wskazał jednak, jak odpowiedź Trybunału miałyby wpłynąć na rozstrzygnięcie wniosku pozwanej o uzupełnienie wyroku.

Z treści pytania Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie II Wydziału Cywilnego z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt _____, wynika, iż zadane ono zostało w sprawie z powództwa o zapłatę, w której rozpatrzenia wymaga wniosek powoda o uzupełnienie wyroku.

W przedmiotowym pytaniu Sąd pytający nie wskazał jednak, jak odpowiedź Trybunału miałyby wpłynąć na rozstrzygnięcie wniosku powoda o uzupełnienie wyroku.

II. Odnosząc się do ww. pytań prawnych Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie należy mieć na względzie treść art. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, zgodnie z którym każdy sąd może przedstawić Trybunałowi

pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym pytanie prawne powinno zawierać uzasadnienie postawionego zarzutu niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą kwestionowanego aktu normatywnego, z powołaniem dowodów na jego poparcie. Pytanie prawne powinno także wskazywać, w jakim zakresie odpowiedź na pytanie może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w związku z którą pytanie zostało postawione, a ponadto wymienić organ, przed którym toczy się postępowanie w sprawie, oraz oznaczenie sprawy.

Ww. pytania prawne Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie nie zawierają uzasadnień postawionych zarzutów niezgodności z Konstytucją. W pytaniach tych nie wskazano też, w jakim zakresie odpowiedź na pytanie może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w związku z którą pytanie zostało postawione.

Tym samym pytania Sądu Okręgowego Warszawa–Praga w Warszawie nie spełniają niezbędnych wymagań określonych w cytowanych przepisach ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

Brak uzasadnienia ww. pytań prawnych uniemożliwia Ministrowi Sprawiedliwości odniesienie się do postawionych zarzutów.

Należy podnieść, że w uzasadnieniu postanowienia z dnia 26 lipca 2012 r., sygn. P 17/12, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że *art. 32 ust. 3 ustawy o TK przewiduje, że sąd zwracający się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego zobowiązany jest do wskazania, w jakim zakresie odpowiedź na pytanie może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w związku z którą pytanie zostało postawione, czyli wykazania przesłanki funkcjonalnej pytania prawnego. Na sądzie stawiającym pytanie prawne ciąży tym samym powinność stosownego do charakteru sprawy odrębnego wskazania, w jaki sposób zmieniłoby się rozstrzygnięcie sądu w zawistej przed nim sprawie, gdyby określony przepis prawny*

utracił moc obowiązującą wskutek orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny o jego niezgodności z Konstytucją. W orzecznictwie Trybunału podkreśla się, że wymaganie określone w art. 32 ust. 3 ustawy o TK ma charakter bezwzględnie wiążący (zob. postanowienie TK z 27 marca 2009 r., sygn. P 10/09, OTK ZU nr 3/A/2009, poz. 40 oraz wyrok z 7 listopada 2005 r., sygn. P 20/04, OTK ZU nr 10/A/2005, poz. 111). Zarazem Trybunał Konstytucyjny, jako organ działający na podstawie i w granicach prawa (art. 7 Konstytucji), ma kompetencję w zakresie oceny, czy sąd prawidłowo wykazał spełnienie przesłanki funkcjonalnej pytania prawnego (zob. postanowienie TK z 20 listopada 2008 r., sygn. P 18/08, OTK ZU nr 9/A/2008, poz. 168). W razie niespełnienia tej przesłanki postępowanie ulega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Zauważyć też należy, że w przywołanym wyżej postanowieniu Trybunał Konstytucyjny podkreśla, iż art. 193 Konstytucji wyklucza możliwość inicjowania przez organy sądowe abstrakcyjnej kontroli konstytucyjności (...). Na gruncie obowiązującej Konstytucji pytanie prawne nie może abstrahować od sprawy, w związku z którą jest przedstawiane, i być traktowane przez sąd tylko jako „okazja” do zainicjowania postępowania przed Trybunałem. Tym bardziej, że przedstawienie pytania prawnego wstrzymuje rozpatrzenie indywidualnej sprawy, z którą do sądu zwróciła się jednostka. Z uwagi na jej prawo do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (art. 45 ust. 1 Konstytucji), pytania prawne powinny być przedstawiane tylko wtedy, gdy od odpowiedzi na nie zależy rozstrzygnięcie sprawy zawisłej przed sądem. A zatem sądy powinny korzystać z tej kompetencji roztropnie, po dokładnym przeanalizowaniu przesłanek dopuszczalności pytania prawnego oraz problemu konstytucyjnego. W przeciwnym razie przedstawianie pytań prawnych może faktycznie wypaczać cel, jakiemu służy ten tryb wszczęcia konkretnej kontroli norm przed Trybunałem Konstytucyjnym.

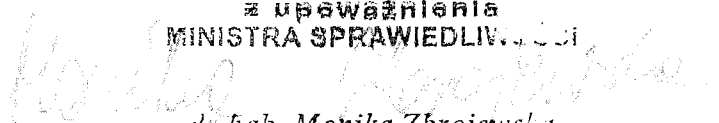
Dodatkowo należy podnieść, że postanowieniem z dnia 9 grudnia 2014 r., w sprawie o sygn. P 34/14, Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym umorzył postępowanie.

W sprawie tej Trybunał stwierdził, że nie sposób było z uzasadnień pytań prawnych sądu wyprowadzić ani konkretnej argumentacji, która stanowiłaby uzasadnienie skorelowane z zaskarżonymi przepisami ustawy, ani argumentów,

które mogłyby uzasadniać przesłankę funkcjonalną. Dlatego też postępowanie w ww. sprawie zostało umorzone ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Przedstawiona wykładnia tym bardziej ma zastosowanie do niniejszej sprawy, w której pytania prawne nie zawierają uzasadnienia postawionych zarzutów.

Biorąc powyższe pod uwagę postępowanie w niniejszej sprawie winno ulec umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

dr hab. Monika Zbrojewska
PODSEKRETARZ STANU

W załączeniu:

– trzy odpisy niniejszego pisma.